



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Lachmanna a soudců Mgr. Jana Ferneckého a Mgr. Aleše Sabola ve věci

žalobkyně: **SIZIS s.r.o.**, IČO: 03752062
sídlem Jinonická 804/80, Praha 5
zastoupené advokátem JUDr. Ing. Jiřím Klavíkem
sídlem Havlíčkova 99, Chrudim

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 4. 2020, č. j. 10821/20/5300-22443-712878

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se **nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se svou žalobou domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „**napadené rozhodnutí**“), kterým žalovaný k odvolání žalobkyně změnil rozhodnutí Finančního úřadu pro hlavní město Prahu (dále jen „**správce daně**“), a to dodatečný platební výměr na daň z přidané hodnoty (dále jen „**DPH**“) ze dne 4. 4. 2019, č. j. 2741572/18/2005-53523-108018 (dále též „**dodatečný platební výměr**“). Tímto rozhodnutí správce daně doměřil

Shodu s prvopisem potvrzuje I. K.

daň za zdaňovací období prosinec 2016 ve výši 86 135 Kč a současně uložil zákonnou povinnost uhradit penále ve výši 17 227 Kč.

2. K doměření daně došlo na základě výsledků daňové kontroly vedené Finančním úřadem pro Královehradecký kraj, zahájené dne 24. 7. 2017, která vyústila v závěr o neuznání daňového odpočtu u celkem u pěti skupin plnění. Správce daně neuznal uplatněný nárok na odpočet podle § 72 a 73 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění rozhodném pro projednávanou věc (dále jen „ZDPH“) z přijatých plnění od společností:
 - i) O2 Czech Republic a.s. (dále jen „O2“), spočívající v poskytování telefonních služeb
 - ii) Second Line a.s. (dále jen „SL“), které mělo spočívat v subdodávce údržbářských prací MAKRO Cash & Carry ČR s.r.o. (dále jen „MAKRO“)
 - iii) MAKRO a ČEPRO, a.s., spočívající v nákupu pohonných hmot
 - iv) Růžolíci chrochtík, spol. s r.o. (dále jen „Růžolíci chrochtík“), které mělo spočívat ve zpracování základního grafického manuálu vizuální komunikace, návrh kalendáře, vč. fotografické výbavy a návrhy novoročenek, a
 - v) Mikys group s.r.o. (dále jen „Mikys“), spočívající v tisku závěsných a stolních kalendářů, PF 2017 a merkantilních tiskovin.
3. Správce daně dospěl k závěru, že žalobkyně neprokázala, že tato plnění byla použita v rámci její ekonomické činnosti a u plnění od společností Růžolíci chrochtík a Mikys neprokázala přijetí těchto plnění (předmět a rozsah) tak, jak bylo deklarováno na daňových dokladech. Napadeným rozhodnutím žalovaný dodatečný platební výměr částečně změnil ve prospěch žalobkyně, neboť snížil celkovou výši doměřené daně na 84 745 Kč a stanovené penále na 16 949 Kč.

II. Rozhodnutí žalovaného (napadené rozhodnutí)

4. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí nejprve zrekapituloval předchozí průběh řízení, odvolací námitky a právní základ případu, dále se pak vyjádřil k zákonnosti neuznání odpočtu DPH u jednotlivých skupin plnění. Předdeslal přitom, že správci daně vznikly pochybnosti o oprávněnosti nároku na odpočet daně z plnění deklarovaných na daňových dokladech s ohledem na absenci řádné smluvní dokumentace a nekonkrétnost předmětu a rozsahu plnění. Tyto pochybnosti správce daně vyjádřil prostřednictvím výzvy k prokázání skutečností a předložení důkazních prostředků ze dne 14. 8. 2017 a následně výzvy ze dne 12. 9. 2017, kterými vyzval žalobkyni k odstranění těchto důvodných pochybností. Tím na ni přenesl důkazní břemeno stran prokázání naplnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet daně. Ani v reakcích na tyto výzvy však žalobkyně nerozptýlila pochybnosti správce daně. Posléze se žalovaný vyjádřil k jednotlivým skupinám plnění ad i) – v), kdy se ztotožnil se závěry správce daně s jedinou výjimkou, a to v případě plnění ad iii), a dovodil, že žalobkyně prokázala užití daných plnění v rámci své ekonomické činnosti. Proto v tomto duchu změnil výši doměřené daně.
5. K odvolacím námitkám žalobkyně žalovaný hájil skutečnost, že daňovou kontrolu vedl jiný finanční úřad, než ten podle sídla žalobkyně, zdůraznil také, že nárok na odpočet nebyl vyloučen z důvodu, že by se žalobkyně účastnila podvodu na DPH. Uvedl také, že správci daně byla známa skutečnost, že dodavatelé žalobkyně nebyli a nejsou nespolehlivými plátcí a také že s nimi není kapitálově spojena. Správce daně ani nezpochybňoval úhradu předmětných plnění. Toto však není důvodem neuznání nároku na odpočet daně u

Shodu s prvopisem potvrzuje I. K.

předmětných daňových dokladů. Jelikož odvolatel neprokázal splnění hmotněprávních podmínek, je argumentace „spolehlivosti“ dodavatelů irelevantní.

6. K námitce, že správce daně ad plnění i) v souladu s § 1 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, v rozhodném znění (dále jen „**daňový řád**“), nevyšetřil fakt, že minimálně 3 z 9 telefonních čísel bylo užito k ekonomické činnosti, popsal, že došlo k přenesení důkazního břemene a žalobkyně jej neunesla ve vztahu k tomu, že telefonní služby užívala v rámci své ekonomické činnosti. Ve vztahu k plnění ad ii) pak žalovaný popsal, že správce daně vůbec nenamítal skutečnosti týkající se subdodávek či švarcsystému, pouze žalobkyni vyzval k prokázání, že přijaté zdanitelné plnění bylo

využito pro ekonomickou činnost. K plněním ad iv) a v) žalovaný připustil, že u žalobkyně sice v roce 2016 došlo k navýšení tržeb o 2,499 mil Kč, ovšem správce daně také zjistil, že výkonová spotřeba v roce 2016 vzrostla oproti roku 2015 o 2,269 mil Kč. Výsledek hospodaření byl v těchto obdobích vykázán téměř shodně, 31 tis. Kč v roce 2015 a 32 tis. Kč v roce 2016. Také je třeba zdůraznit, že plnění od dodavatelů Růžolíci chrochtík a Mikys byla uskutečněna až v prosinci roku 2016 a nemohla tak ovlivnit příjmy celého roku 2016. Ovlivněny by tak případně mohly být spíše příjmy roku 2017.

7. Podle žalovaného také správce daně nijak nezpochybil princip autonomie vůle, je však zcela pochopitelné, že v lepší důkazní pozici bude při dokazování daňový subjekt, který bude disponovat písemnou smlouvou s maximálně možně konkrétně vydefinovaným předmětem plnění (včetně určení jeho rozsahu, způsobu stanovení ceny apod.), než subjekt argumentující smlouvou ústní. K prokázání svých tvrzení měla žalobkyně doložit rovněž evidenci obchodního majetku dle § 100 odst. 3 písm. b) ZDPH, ze které by byla patrná souvislost přijatých a uskutečněných plnění a rovněž předmět plnění a jeho rozsah. Svá tvrzení však vlivem absence důkazních prostředků neprokázala.

III. Žaloba

8. Žalobkyně ve své žalobě brojila proti závěrům obou správních orgánů o neoprávněnosti odpočtů DPH. Své žalobní body, ve kterých do značné míry jen navázala na své odvolací námitky, přitom rozčlenila podle jednotlivých skupin přijatých plnění. Ve vztahu k plnění ad i) popsala, že v daňovém řízení předložila výpis z účtu, z něhož vyplývá, že částky za telefonní služby platila bezhotovostně na zveřejněný účet dodavatele O2. Dále předložila potvrzení z veřejně přístupné evidence, že tento plátcce není označen jako nespolehlivý. Pokud správce daně argumentoval tím, že žalobkyně má pouze jednoho společníka, který je zároveň jednatelem, a vyúčtování je na 9 čísel, zdůraznila, že vyúčtované částky za telekomunikační služby jsou za dva měsíce, a proto nejsou nepřiměřené, přičemž otázka přiměřenosti nebyla v daňovém řízení vůbec posuzována. Zcela opomenuta byla skutečnost, že při uzavření smlouvy o poskytování telekomunikačních služeb je výhodnější „balíček“, protože jednotlivě poskytované služby jsou výrazně dražší. Žalobkyně také zdůraznila, že v průběhu daňové kontroly uvedla, že dvě čísla používá pro volání a třetí telefonní číslo používá pro internetové připojení. Žalovaný se tímto a možným uznáním alespoň části odpočtu vůbec nezabýval.
9. Rovněž ve vztahu k plnění ad ii) pak žalobkyně argumentovala doložením bezhotovostních plateb dodavateli SL a potvrzením, že nebyl nespolehlivým plátcem DPH. Doplnila, že s tímto subjektem není kapitálově ani jinak propojena. Dále popsala, že v době, kdy nebyla schopna vykonávat údržbářské práce v areálu Makro, vykonávala tyto práce subdodavatelsky společnost SL, se kterou za tímto účelem žalobkyně uzavřela dne 1. 12.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. K.

2016 písemnou smlouvu s názvem „*Smlouva o údržbářských službách*“. V ní si ujednaly, že na základě telefonické objednávky žalobkyně bude tento plátce zajišťovat údržbu v daném areálu. Provádění díla formou subdodávky se přitom běžně uplatňuje například ve stavebnictví a provádí-li subdodávku právnická osoba, nemůže být takový postup v rozporu se zákazem tzv. švarcsystému.

10. Ve vztahu k plněním ad iv), jež měla být poskytnuta společností Růžolíci chrochtík pak žalobkyně mimo opakovanou argumentaci bezhotovostním platbami apod. uvedla, že vytištěný grafický manuál obsahující logo, barvy písma a veškeré ostatní grafické prvky, který používá při prezentaci své činnosti, předložila při daňové kontrole dne 24. 7. 2017. Poukázala i na to, že grafický manuál nechávají vytvořit nejen podnikatelé, ale také orgány veřejné moci pro propagaci např. elektronické evidence tržeb. Zdůraznila rovněž, že tato propagace nebyla zbytečná, neboť ke dni 31. 12. 2016 vykázala tržby z prodeje výrobků a služeb ve výši 3,084 mil. Kč a tržby za prodej zboží ve výši 433 tis. Kč, tedy oproti minulému období výrazně více.
11. Konečně k plnění ad v) pak žalobkyně nad rámec již opakujících se námitek zdůraznila, že prokázala použití propagačních materiálů ke své ekonomické činnosti. Vytištěné kalendáře a novoročenky sloužily jako poděkování obchodním partnerům za dosavadní spolupráci a současně je žalobkyně použila k propagaci své činnosti. Ve smyslu § 72 odst. 4 ZDPH pak má žalobkyně nárok na odpočet DPH u přijatého zdanitelného plnění použitého pro reprezentaci, je-li takový výdaj podle zákona o daních z příjmu uznatelným výdajem (nákladem) vynaloženým k dosažení, zajištění a udržení příjmů a s odkazem na § 25 odst. 1 písm. t) zákona o daních z příjmů uvedla, že tuto podmínku splnila. Rovněž zde poukázala na nárůst svých tržeb.
12. Žalobkyně uzavřela, že si je vědoma toho, že v daňovém řízení nese důkazní břemeno k prokázání svých tvrzení. Na druhé straně je žalovaný povinen respektovat princip autonomie vůle, který patří k základním principům soukromého práva. Doplnila také, že přestože u přijatých zdanitelných plnění žalovaný nárok na odpočet DPH neuznal, správce daně nikdy netvrdil, že žalobkyně věděla nebo mohla vědět, že pořízením zboží nebo služeb se účastní daňového podvodu. Žalobkyně odkázala též na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2020, č. j. 1 Afs 334/2017 - 54, jímž byla Soudnímu dvoru Evropské unie (dále jen „SDEU“) položena předběžná otázka, zda je v souladu se směrnicí 2006/112/ES, pokud je uplatnění práva na odpočet DPH na vstupu podmíněno splněním povinnosti osoby povinné k dani prokázat, že jí přijaté zdanitelné plnění bylo poskytnuto jinou konkrétní osobou povinnou k dani.
13. Žalobkyně navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil.

IV. Vyjádření žalovaného

14. Žalovaný se ve svém vyjádření k žalobě nejprve k bodu ad i) popsal, že pochybnosti o oprávněnosti uplatněného odpočtu z celkové částky vyúčtování za služby vyplynulo z toho, že žalobkyně vykonává svou činnost prostřednictvím jediné osoby společníka, který je současně jednatelem, přičemž vyúčtování se týkalo nákladů na provoz devíti telefonních čísel. V rámci daňové kontroly sice žalobkyně sdělila, že pro svou ekonomickou činnost využívá tři z devíti vyúčtovaných telefonních čísel, avšak doložila pouze první stranu vyúčtování s celkovou částkou. Podrobné vyúčtování jednotlivých telefonních čísel předloženo nebylo. Neprokovála tak, že přijatá plnění, jejich případná část, byla použita k ekonomické činnosti. Žalovaný dodal, že již v napadeném rozhodnutí uvedl, že v této

Shodu s prvopisem potvrzuje I. K.

souvislosti nebyla žádným způsobem hodnocena přiměřenost či nepřiměřenost uplatněného odpočtu.

15. Ke zdanitelným plněním od společnosti SL, tj. k bodu ad ii), žalovaný zdůraznil, že otázka, že by se mohlo jednat o tzv. švarcsystém, vůbec šetřena nebyla. Důvodem pro neuznání odpočtu daně z plnění přijatého od tohoto plátce bylo neprokázání jeho vazby na ekonomickou činnost žalobkyně, jak je podrobně rozebráno v napadeném rozhodnutí. Žalobkyně v této souvislosti nebyla schopna doložit konkrétní obsah těchto plnění – neprokázala kdo, kdy a kde čeho vykonal a jak toto plnění souviselo s plněními žalobkyní uskutečněnými. V rámci daňové kontroly bylo doloženo provedení platby, avšak ke konkrétní podobě plnění nic doloženo nebylo. V odvolacím řízení žalobkyně předložila smlouvu uzavřenou se společností SL a výkaz práce. Ani tyto listiny ovšem neprokazovaly, kdo a jaké práce vykonal.
16. Pod dalším žalobním bodem, týkajícím se plnění od společnosti Růžolíci chrochtík [ad iv)], žalovaný k argumentaci běžnou povahou plnění zdůraznil, že povaha plnění nebyla důvodem pro neuznání odpočtu. V této části vyvstaly pochybnosti o tom, zda se plnění v deklarovaném rozsahu vůbec uskutečnila. Žalobkyně během daňové kontroly předložila jen formální doklady k platbě a dále se odkázala na blíže nespecifikované smlouvy, které ovšem předloženy nebyly. Stejně tak se vyjádřila, že předloží kalkulace jednotkových cen k předmětným službám, což ale neučinila. Faktické přijetí zdanitelného plnění tedy nebylo možno osvědčit jako prokázané. Nadto správce daně vlastní činností zjistil určité nesrovnalosti, když logotyp, jehož zpracování mělo být zřejmě předmětem tvrzených plnění, byl použit na písemnostech žalobkyně prokazatelně již 15. 11. 2016. Odpočet daně nelze bez dalšího uznat na základě odkazu na skutečnost, že prakticky všechny subjekty využívají určitou formu propagace. Za situace, kdy žalobkyně nebyla schopna prokázat, že skutečně přijala konkrétní plnění, nepostačí k uznání odpočtu ani argument, že zaznamenala nárůst tržeb, nehledě na skutečnost, že ani s tímto tvrzením se nelze z důvodů popsaných v napadeném rozhodnutí jednoznačně ztotožnit.
17. K žalobní bodu k přijatým plněním ad v) pak žalovaný popsal, že žalobkyně předložila daňový doklad, který sám o sobě nepodával dostatečně konkrétní informace o přijatém plnění od společnosti Mikys, ani nedokládal jeho faktické přijetí. Předložila také objednávku a dodací list. Ani z těchto listin se ale nepodávaly dostatečně konkrétní informace. Naopak v nich byla uvedena rozdílná data uskutečnění zdanitelného plnění a chyběla dostatečná specifikace jednotkových cen, např. u položky merkantilní tiskoviny bylo uvedeno dodání 1 ks za cenu 33 730 Kč. U dalšího sortimentu pak chyběly údaje o dodaném počtu a jednotkových cenách. Předložený doklad tak nesplňoval náležitosti souhrnného dokladu. Pokud jde o námitku, že šlo o přijatá plnění podle § 72 odst. 4 ZDPH, ty nemohou podle zákona o daních z příjmů přesahovat hodnotu 500 Kč. V tomto směru žalobkyně předložila pouze doklad, na němž se uvádí, že např. merkantilní tiskoviny byly dodány za 33 730 Kč. Nebyl tedy prokázán předmět a rozsah přijatého zdanitelného plnění, a proto nelze mít za prokázané použití tohoto plnění k ekonomické činnosti v souladu s § 72 odst. 4 ZDPH (nebylo prokázáno, že by se jednalo o předměty v hodnotě do 500 Kč).
18. Konečně, k žalobní námitce zásadou autonomie vůle, žalovaný zopakoval, že i tato byla uplatněna již v odvolání, přičemž předmětná zásada nebyla žádným způsobem zpochybňována. Žalovaný taktéž zopakoval, že žalobkyni nebyla kladena za vinu účast na daňovém podvodu.

19. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

20. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán, jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti, přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.
21. O podané žalobě rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, protože s tímto postupem účastníci řízení souhlasili. Soud rovněž neshledal potřebu provádět dokazování nad rámec obsahu správního spisu, z něhož soud vychází, přičemž žalobkyně žádné důkazy nad rámec správního spisu, jimž se dle ustálené rozhodovací praxe samostatně nedokazuje, ani nenavrhovala.
22. Podstatou projednávané věci je především posouzení otázky prokázání nároku na odpočet DPH z jednotlivých zpochybněných přijatých plnění, tedy otázky „přesunu“ důkazního břemene mezi žalobkyní a správcem daně. Konkrétně pak jde o posouzení toho, jestli žalobkyně skutečně neprokázala přijetí těchto zdanitelných plnění v rámci své ekonomické činnosti, resp. u části z nich vůbec jejich předmět a rozsah (faktické uskutečnění).
23. Z § 72 odst. 1 ZDPH vyplývá, že plátce je oprávněn k odpočtu daně na vstupu u přijatého zdanitelného plnění, které v rámci svých ekonomických činností použije pro účely uskutečňování plnění vymezených v tomto ustanovení. Odstavec 5 citovaného ustanovení k tomu dodává, že *„(p)látce má nárok na odpočet daně v plné výši u přijatého zdanitelného plnění, které použije výhradně pro uskutečňování plnění uvedených v odstavci 1.“* Podle § 73 odst. 1 písm. a) ZDPH je plátce povinen mít pro uplatnění nároku na odpočet daně, kterou vůči němu uplatnil jiný plátce, daňový doklad. Právní úprava DPH tedy rozlišuje jednak hmotněprávní, jednak formální podmínky vzniku a uplatnění nároku na odpočet, přičemž dojde-li k naplnění těchto podmínek, nelze nárok na odpočet odmítnout, neboť ten tvoří nedílnou součást mechanismu DPH a jako takový nemůže být v zásadě omezen (srov. např. rozsudky Soudního dvora EU ze dne 6. 7. 1995, *BP Supergaz*, C-62/93, bod 18, a ze dne 21. 3. 2000, *Gabalfrisa a další*, C-110/98 až C-147/98, bod 43).
24. Z pohledu prokazování podmínek pro nárok na odpočet DPH pak v souladu s § 92 odst. 3 daňového řádu platí, že je to daňový subjekt, kdo nese povinnost tvrzení a povinnost důkazní. Daňové řízení totiž není ovládáno zásadou vyšetřovací, ale je založeno na prioritní povinnosti daňového subjektu dokazovat vše, co sám tvrdí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2005, č. j. 1 Afs 54/2004 - 125, č. 1022/2007 Sb. NSS). Prokazování přijetí zdanitelného plnění je přitom samozřejmě prvotně záležitostí dokladovou (formální), současně je však třeba respektovat soulad skutečného stavu se stavem formálně právním (splnění hmotněprávních podmínek). To znamená, že ani daňový doklad se všemi požadovanými formálními náležitostmi nemůže být použit jako důkaz o uskutečnění obchodního případu v něm deklarovaného, pokud není prokázáno, že k jeho uskutečnění fakticky došlo (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 15. 5. 2001, sp. zn. IV. ÚS 402/99, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 1. 2014, č. j. 8 Afs 55/2013 - 45, či ze dne 11. 12. 2013, č. j. 9 Afs 75/2012 - 32). Jak Nejvyšší správní soud uvedl v rozsudku ze dne 16. 3. 2010, č. j. 1 Afs 10/2010 -71, daňový doklad *„není poukázkou na vznik nároku na odpočet daně: aby mu mohla být přisouzena důkazní hodnota ve smyslu § 73*

Shodu s prvopisem potvrzuje I. K.

odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty, musí věrně zobrazovat právě faktickou stránku věci – tj. přijetí zdanitelného plnění.“

25. Daňový subjekt tedy primárně plní své důkazní břemeno ve smyslu § 92 odst. 3 daňového řádu předložením formálně bezvadných daňových dokladů. Následně je to správce daně, na kterém leží důkazní břemeno ohledně skutečností vyvracejících věrohodnost, průkaznost, správnost nebo úplnost účetnictví a jiných záznamů [§ 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu]. K opětovnému přesunu důkazního břemene na daňový subjekt přitom dojde tehdy, vyjádří-li správce daně relevantní pochybnosti ohledně správnosti určitého daňového dokladu, resp. o uskutečnění zdanitelného plnění. V takovém případě daňový doklad důkazní hodnotu ztrácí a nárok na odpočet daně je třeba prokázat jinými způsoby předvídanými daňovým řádem (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2012, č. j. 8 Afs 14/2012 - 61). Je zároveň třeba zdůraznit, že *„správce daně nemá povinnost prokázat, že údaje o určitém účetním případě jsou v účetnictví daňového subjektu zaznamenány v rozporu se skutečností, je však povinen prokázat, že o souladu se skutečností existují natolik vážné a důvodné pochyby, že činí tyto doklady nevěrohodnými, neúplnými, neprůkaznými nebo nesprávnými“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 7. 2011, č. j. 9 Afs 11/2011 - 68). Z uvedeného je tedy zřejmé, že správce daně musí identifikovat konkrétní skutečnosti, na základě kterých hodnotí předložené účetnictví, či v něm obsažené doklady jako nevěrohodné, neúplné, neprůkazné či nesprávné.
26. Jak již soud přdestřel výše, i když je faktické uskutečnění zdanitelného plnění prokázáno, ZDPH dále podmiňuje nárok na odpočet daně použitím přijatých zdanitelných plnění pro účely uskutečňování zdanitelných plnění v rámci svých ekonomických činností (§ 72 odst. 1 písm. a), jakož i § 76 odst. 1). Judikaturou SDEU bylo zcela jasně dovozeno, že pro přiznání nároku na odpočet je mezi přijatými a uskutečněnými zdanitelnými plnění obecně vyžadována přímá a bezprostřední souvislost (k tomu srov. např. rozsudky Soudního dvora ze dne 6. 4. 1995, *BLP Group*, C-4/94, body 18 a 19, ze dne 8. 6. 2000, *Midland Bank*, C-98/98, bod 20, ze dne 22. 2. 2001, *Abbey National*, C-408/98, bod 25 nebo ze dne 21. 2. 2013, *Wolfram Becker*, C-104/12, bod 19). Posouzení přímé a bezprostřední souvislosti je přitom na daňových orgánech a vnitrostátních soudech, které musí zohlednit konkrétní skutkové okolnosti každého případu (k tomu viz rozsudek *Wolfram Becker*, bod 21 a 22). V této souvislosti lze ještě doplnit, že Soudní dvůr připustil, že nárok na odpočet je přiznán osobě povinné k dani i v případě neexistence přímé a bezprostřední souvislosti mezi konkrétním plněním na vstupu a jedním nebo několika plněními na výstupu, jež zakládají nárok na odpočet, pokud se jedná o tzv. režijní náklady, které jsou součástí obecných výdajů této osoby a jako takové jsou prvkem spoluurčujícím cenu jejího zboží nebo služeb. Takové náklady mají přímou a bezprostřední souvislost s celkovou hospodářskou činností osoby povinné k dani (viz rozsudky ze dne 26. 5. 2005, *Kretztechnik*, C-465/03, bod 36 či rozsudek *Wolfram Becker*, bod 20). Také v tomto případě musí být ovšem dostatečně prokázáno, že přijatá plnění byla skutečně použita v rámci ekonomické činnosti daňového subjektu – musí zde existovat jednoznačná souvislost.
27. Má-li soud tato obecná východiska aplikovat na skutkové okolnosti dané v projednávané věci, považuje za nezbytné k vlastnímu prokázání oprávněnosti nároku na odpočet nejprve podotknout, že k nim žalobkyně vznesla poměrně obecné a typizované žalobní námitky (neúčastnila se daňového podvodu, doložila úhradu na bankovní účet, nebyla s obchodními partnery kapitálově propojena a ti nebyli nespolehlivými plátcí, používání reklamy je zcela

běžné...), aniž by závěry správních orgánů ve vztahu k jednotlivým zdanitelným plněním detailně – a přiléhavě jejich argumentaci – rozporovala. V této souvislosti přitom soud zdůrazňuje, že řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. je postaveno na principu, že je to žalobkyně, kdo s ohledem na dispoziční zásadu soudu předsedí konkrétní důvody, pro které považuje žalobou napadené rozhodnutí za nezákonné. Obsah a kvalita žaloby v zásadě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Není úlohou soudu, aby za žalobkyni žalobní argumentaci dotvářel. Městský soud se tak mohl věnovat žalobkyni uváděným skutečnostem pouze v míře obecnosti, v jaké je sama žalobkyně vznesla (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2015, č. j. 6 Afs 9/2015 - 31). Zdejší soud zároveň připomíná, že pokud žalobkyně v žalobních bodech neprezentuje dostatečně konkrétní názorovou oponenturu vedoucí ke zpochybnění závěrů správního orgánu, nemusí pak soud hledat způsob pro alternativní a originální vyjádření závěrů, k nimž již správně dospěl správní orgán (podrobněji srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2014, č. j. 6 As 54/2013 - 128). Soud tedy s přihlédnutím k naposledy uvedeným judikatorním východiskům za dané situace předesílá, že se ztotožnil s argumentací, kterou již dříve uvedly správní orgány v odůvodnění svých rozhodnutí.

28. Soud v první řadě zdůrazňuje, že správní orgány žalobkyni nevytýkaly, že by se účastnila daňového podvodu, resp. že by v tomto ohledu postupovala jakkoli nedbale, protože by jí snad bylo možné klást k tíži účast na podvodném jednání. Stejně tak správní orgány ve všech případech nezpochybňovaly, že žalobkyně vůči dodavatelům uskutečnila platby bezhotovostním způsobem a zaplatila tedy částky odpovídající hodnotám zdanitelných plnění uvedených na daňových dokladech. V případě plnění ad i) a ii) správní orgány ani nezpochybňovaly (pokud jde o plnění akcentované žalobkyní v žalobě), že by ke zdanitelnému plnění došlo (tj. že fakticky proběhlo), ale „pouze“ identifikovaly pochybnosti, že tato plnění byla použita v rámci její ekonomické činnosti. Námitky dobrou vírou žalobkyně, absencí kapitálové propojenosti apod. jsou proto z tohoto pohledu zcela irelevantní.
29. Ve vztahu k plnění **ad i)** má smysl se zabývat toliko pochybnostmi správních orgánů ohledně vyúčtování devíti telefonních čísel a argumentací žalobkyně, že používá minimálně tři telefonní čísla. Soud přitom neshledal nic nelogického na pochybnostech správce daně, podle nichž povaze činnosti žalobkyně vyúčtování telefonických služeb za devět telefonních čísel jednoduše neodpovídá, neboť žalobkyně nemá žádné zaměstnance s výjimkou jejího jediného jednatele M. K., který je zároveň jediným společníkem. Sama žalobkyně ostatně posléze tvrdila, že používá jen čísla 3 – dvě pro volání a jedno pro internetové služby. Proč je ovšem na daňovém dokladu společnosti O2 uvedeno 9 telefonních čísel, což ani sama nezpochybňuje, však žalobkyně nevysvětlila. Není proto vůbec zřejmé, jak předmětné zdanitelné plnění v rozsahu 9 telefonních čísel použila ke své ekonomické činnosti.
30. Žalobkyně předložila jen první stranu daňového dokladu (vyúčtování), aniž by např. náležitě doložila, že ostatní čísla sice nepoužívá, ale ty jsou jen součástí výhodného balíčku, jak sama namítá. Žalobkyně nepředložila smlouvu či cenovou nabídku, z níž by reálná výhodnost takového balíčku vyplývala. Bez dalšího jednoduše požadovala uznání odpočtu ze zdanitelného plnění

odpovídajícího 9 telefonním číslům s odkazem na to, že částka není nijak nepřiměřená, později s poukazem na to, že minimálně tři čísla skutečně používá. Správce daně však rozsah plnění, resp. částku nezpochybňoval s tím, že je snad *a priori* nepřiměřená, ale nepřiměřeným shledal vyúčtování za 9 telefonních čísel, tedy skutečnost, jak mohl jediný

zaměstnanec žalobkyně rozumně využívat 9 různých telefonních čísel v rámci jejího podnikání.

31. K tvrzení, že žalobkyně reálně používá 3 telefonní čísla (a odpočet tak měl být uznán alespoň v části) je nutné říci, že i touto otázkou se žalovaný zabýval. Podle soudu přitom správně dovodil, že ani uznání částečného odpočtu zde není na místě, jelikož žalobkyně ke svému tvrzení nepředložila žádné důkazní prostředky, z nichž by využívání těchto tří telefonních čísel vyplývalo a nijak se nevyjádřila ani ke zbývajícím 6 telefonním číslům. V této souvislosti nelze nepoukázat na to, že např. daňový doklad (vyúčtování) č. 161100075 měl mít 12 stran (a obsahovat i sekci *Seznam čísel*), žalobkyně však předložila jen první stranu, aniž by v daném směru cokoli doplnila v odvolání či v řízení před soudem. Žalobkyně tak v rozporu s tím, že k prokázání svých tvrzení také nesla důkazní břemeno (srov. obecná východiska výše) nijak nedoložila, že její jednatel používal všechna tři tvrzená čísla. Správní orgány si přitom mohly jen stěží samy domýšlet, jestli a kolik telefonních čísel žalobkyně reálně využívat musela. Pokud tedy v tomto případě nárok na odpočet DPH vyloučily, postupovaly v souladu se zákonem.
32. Rovněž v případě zdanitelného plnění od společnosti SL (ad ii.) správní orgány nezpochybňovaly jeho faktické uskutečnění (přínejmenším z části), ale skutečnost, že žalobkyně neprokázala, že přijaté zdanitelné plnění (údržbářské práce v areálu MAKRO v listopadu a prosinci 2016) využila v rámci své ekonomické činnosti – pokud tvrdila, že se jednalo o běžné subdodávky v době, kdy sama nemohla práce vykonávat, nedoložila jejich spojitost s plněními na výstupu. Ani soud přitom nezpochybňuje, že žalobkyně doložila kromě příslušných daňových dokladů i uskutečnění bezhotovostních plateb a ve vztahu k daňovému dokladu č. 161100057 za prosinec 2016 (nikoli již k faktuře č. 1611000076 za listopad 2016) i Smlouvu o údržbářských službách z 1. 12. 2016 (předmět smlouvy je zde uváděn obecně jako provádění údržby v areálu MAKRO) a pracovní výkaz za 12/2016. K výzvě správce daně ze dne 12. 9. 2017 žalobkyně dále v odpovědi ze dne 27. 9. 2017 uvedla, že se jednalo o údržbářské práce pro společnost SODEXO s.r.o.; později v odporu ke kontrolním zjištěním ze dne 16. 11. 2017 hovořila o tom, že práce byly prováděny pro společnost MAKRO.
33. Soud tak shrnuje, že žalobkyně nedoložila žádné bližší podklady (smlouvu, výkazy apod.) k daňovému dokladu č. 1611000076 a ve vztahu k oběma plněním pak nepředložila žádné doklady ohledně souvisejících uskutečněných zdanitelných plnění, tj. ve vztahu k odběrateli oněch údržbářských prací, jež podle svého tvrzení subdodavately obstarala u společnosti SL. Z části proto nebylo jednoznačně prokázáno, že se zdanitelná plnění skutečně uskutečnila, především však nebylo ve vztahu k ani jednomu z daňových dokladů doloženo, že se plnění uskutečnila v rámci ekonomické činnosti, tj. v čem spočívala spojitost těchto přijatých plnění s plněními na výstupu.
34. Žalobkyně přitom své žalobní námitky uplatňovala ve vztahu k plnění, k němuž doložila smlouvu o údržbářských službách (prosinec 2016). Také zde ovšem setrvala fakticky jen v rovině prostého tvrzení a nijak blíže průběh plnění neosvětlila; pouze odkázala na to, že platba za údržbu od plátce MAKRO nebyla v daňovém řízení zpochybněna. Soud ovšem poukazuje na to, že z výkazu práce za prosinec 2016, na němž se objevuje poznámka o údržbě dle požadavků MAKRO, nejde zjistit nic bližšího o vlastním provádění prací – v předložené smlouvě se ostatně nehovoří o tom, pro koho bude údržba prováděna, pouze že bude prováděna v areálu MAKRO. Žalobkyně nadto v průběhu daňové kontroly ve vztahu k faktuře č. 161100057 uváděla, že šlo o práce pro společnost SODEXO; existují tudíž

zřetelné pochybnosti, jak přesně tyto práce pro MAKRO souvisí s plněním dle faktury č. 161100057 a jestli tak zde existuje ona přímá a bezprostřední souvislost mezi plněními na vstupu a výstupu. Pouhý odkaz na platbu od společnosti MAKRO proto ani

podle soudu nemohl bez bližšího vysvětlení faktického průběhu celé transakce a provedených prací (pro koho byly prováděny) a předložení dalších konkrétních podkladů vyloučit existující pochybnosti správce daně. Nutno přitom říci, že žalobkyně nebyla konkrétnější ani ve své žalobě (k tvrzené platbě od společnosti MAKRO nic dalšího neuvedla, nenavrhla např. ani žádné důkazní prostředky k oněm požadavkům společnosti MAKRO, dle nichž měly být práce dle výkazu prováděny, a nevysvětlila, proč nejprve hovořila o tom, že šlo o práce pro společnost SODEXO). Soud přitom nerozporuje, že provádění plnění prostřednictvím subdodávek je poměrně běžnou praxí, stejně tak nepopírá, že subdodávka prostřednictvím právnické osoby nemůže být tzv. švarsystémem, nicméně to není ve věci relevantní. Nic z toho totiž žalobkyni vytýkáno nebylo. Bylo jí vytýkáno, že dostatečně nedoložila přijetí subdodávek ve spojení s určitým plněním na výstupu. Ani tento žalobní bod proto není důvodný.

35. Dále soud přistoupil k posouzení oprávněnosti odpočtu za zdanitelné plnění ad iv) od společnosti Růžolíci chrochtík. Správce daně zde zpochybnil vůbec faktické uskutečnění – rozsah deklarovaného zdanitelného plnění (čímž zároveň zprostředkovaně nemohlo být prokázáno ani jejich použití v rámci ekonomické činnosti). Vycházel z toho, že zdanitelné plnění bylo na daňovém dokladu č. 220/2016 vymezeno jako zpracování základního grafického manuálu vizuální komunikace, návrh kalendáře, vč. fotografické výbavy a návrhy novoročenek pro rok 2017 za jednotnou cenu 280 000 Kč + 58 800 Kč DPH. Správce daně přitom žalobkyni vyzval, aby doložila skutečný rozsah plnění a především kalkulaci jednotkových cen, na základě nichž byla určena cena celková. V této souvislosti přitom soud zdůrazňuje, že v případě, kdy je předmět a rozsah zdanitelného plnění uveden na daňových dokladech natolik obecným způsobem, že není seznatelné, co přesně bylo předmětem plnění a v jakém rozsahu bylo plněno, má plátce daně povinnost prokázat, o jaký předmět plnění se jednalo a v jakém rozsahu bylo plnění uskutečněno (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 7. 2007, č. j. 5 Afs 165/2006 - 133, ze dne 27. 6. 2008, č. j. 8 Afs 124/2006 - 123, nebo ze dne 26. 7. 2018, č. j. 7 Afs 238/2017 - 25). Předmět plnění tak byl vymezen obecným způsobem, aniž by byl zřejmý přesný rozsah plnění (např. přesný rozsah fotografické výbavy, návrhů novoročenek atd.), jak ostatně předpokládá i § 29 odst. 1 písm. f) ZDPH. Rovněž cena byla vymezena souhrnně, tj. plnění představovalo množstevně 1 jednotku, přestože dle § 29 odst. 1 písm. i), resp. § 31b odst. 1 a 4 ZDPH by měl daňový doklad obsahovat samostatné určení jednotkových cen. Žalobkyně proto byla povinna prokázat, jaký byl konkrétní rozsah předmětného zdanitelného plnění. To se jí nepodařilo – žalobkyně žádný rozpis jednotkových cen plnění nepředložila, přestože to avizovala ve své odpovědi ze dne 27. 9. 2017, v níž odkázala na přílohu č. 9, kterou však tato její odpověď neobsahovala (naopak ve svém pozdějším vyjádření tvrdila, že jednotkové ceny nebyly kalkulovány). Bližší skutečnosti měly dle žalobkyně vyplývat dále z nespecifikovaných smluv, které také nepředložila.
36. Nejprve však soud pro pořádek podotýká, že samotný daňový doklad (ani jeho kopie) se ve správním spise nenachází (dle sdělení ze dne 13. 9. 2017 byl vrácen s dalšími originály písemností předložených při zahájení daňové kontroly – jeho závěry tak podklad ve spisovém materiálu měly), jeho obsah je však zachycen ve výzvě k prokázání skutečností ze dne 12. 9. 2017, ve výsledku kontrolního zjištění ze dne 2. 11. 2017 i ve zprávě o daňové

kontrole ze dne 14. 3. 2018, přičemž ani žalobkyně vymezení předmětu či stanovenou cenu nijak nezpochybňovala a ve své žalobě je popisovala stejně. Obdobně strany nečiní sporným ani skutečnost, že žalobkyně společně s dokladem předložila též písemnou objednávku a předávací protokol, jakož i vytištěný grafický manuál obsahující logo, barvy písma a další grafické prvky, jež se rovněž ve spise fyzicky nenacházejí. Jakkoli zde správce daně provádějící daňovou kontrolu pochybil, neboť do spisu nezaložil kopie písemností relevantní pro jím učiněné závěry, žalobkyně nečiní jejich obsah sporným a soudu tato absence nebrání v posouzení žalobních námitek, přičemž jejich podstatný obsah je zachycen v jiných podkladech správního spisu.

37. Žalobkyně totiž ve své žalobě konkrétně poukazovala jen na vyhotovení a předloženého grafického manuálu a jinak namítala jen to, že došlo k výraznému zvýšení tržeb v roce 2016, tedy že propagace nebyla zbytečná (byla vidět). S oběma skutečnostmi se přitom správní orgány srozumitelně a racionálně vypořádaly. Správce daně připustil, že žalobkyně při zahájení daňové kontroly předložila určitý listinný grafický manuál obsahující logo, které později používala, nicméně celkový obsah plnění ze strany společnosti Růžolíci chrochtík (měl být předložen na nosiči flash disk, resp. CD) ani přes výzvu nedoložila. Stejně tak se nijak nevyjádřila k rozsahu celého plnění a stanovení jednotkových cen, kdy jednou tvrdila, že kalkulaci jednotkových cen předloží, jindy, že žádná taková kalkulace nebyla prováděna. Celkový rozsah přijatého plnění tak zůstal nejasný a žalobkyně v tomto ohledu ničeho netvrdila a nedoložila ani ve své žalobě (např. jestli měl předložený grafický manuál představovat celý předmět plnění a kde tedy byly obsaženy návrhy kalendáře či PF pro rok 2017, jež měly být podle faktury rovněž předmětem plnění). Soud zde opětovně akcentuje význam dispoziční zásady a zdůrazňuje, že jeho úkolem není z úřední povinnosti opětovně přezkoumávat správnost a zákonnost celého postupu správních orgánů, ale pouze to, zda jejich závěry ob stojí z hlediska žalobních námitek. Z tohoto pohledu přitom nelze mít přes dílčí nedostatky obsahu správního spisu pochybnosti o tom, že by snad žalobkyně vysvětlila a doložila celý rozsah plnění a způsob stanovení ceny (s ohledem na to, že se předmět zdanitelného skládá z více plnění). Kromě toho správce daně identifikoval, že žalobkyně používala dané logo již v listopadu 2016, přestože k plnění mělo dojít až v prosinci 2016. Ani k této pochybnosti se žalobkyně nijak nevyjádřila a v žalobě ji ani nevysvětlila.
38. Pokud se dopad deklarované propagace snažila vysvětlit růstem tržeb, žalovaný přílehavě upozornil na to, že růst tržeb v roce 2016 oproti roku 2015, který žalobkyně dokládala výkazem zisku a ztráty k 31. 12. 2016, nemůže být pro posouzení významu propagace nijak rozhodný, jelikož plnění z prosince 2016 se mohlo reálně projevit až v roce 2017. Žalobkyně přitom na tyto závěry nijak nereagovala a opět i v žalobě argumentovala růstem tržeb v roce 2016. Soud proto jen odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, s nimž se v tomto směru zcela ztotožnil. Bez významu je též opakovaně akcentovaná skutečnost, že i státní orgány se zabývají propagací a nechávají si vytvořit grafický manuál, neboť v řízení nebyl zpochybňován obecně přijímaný význam propagace podnikatelských subjektů (resp. státních politik), ani vytváření grafických manuálů. Správní orgány i soud toliko zpochybňují, že v této konkrétní věci se žalobkyni nepodařil prokázat rozsah zdanitelného plnění (faktické uskutečnění), vymezeného na daňovém dokladu.
39. Uvedené závěry pak dopadají i na zdanitelné plnění ad v) od společnosti Mikys, jež mělo spočívat v tisku závěsných a stolních kalendářů 2017 s kroužkovou vazbou, PF 2017 a merkantilních tiskovin za cenu 92 980 Kč a 19 525,80 Kč DPH. Rovněž zde totiž

žalobkyně argumentovala pouze propagačními materiály státních orgánů (konkrétně Finanční správy) a poukazovala na růst svých tržeb. Kromě toho žalobkyně namítala již jen tolik, že za plnění řádně zaplatila a propagační materiály sloužily jako poděkování obchodním partnerům – to považovala za zcela standardní a tvrdila, že měla proto nárok na odpočet ve smyslu § 72 odst. 4 ZDPH.

40. Správce daně ovšem platbu ani možnost propagace nijak nezpochybňoval, od počátku daňové kontroly toliko požadoval prokázání, jestli byly jednotlivé předměty zdanitelných plnění, vykázaných na daňovém dokladu ze dne 15. 12. 2016 č. 16010113, skutečně realizovány a v jakém rozsahu. Nebylo např. zřejmé, zda šlo jen o potisk, nebo o výrobu včetně dodání materiálu, nebyly předloženy smlouvy apod. Žalobkyně sice předložila objednávku a dodací list, ve kterém mělo být uvedeno datum předání dne 10. 12. 2016, na daňovém dokladu však bylo uvedeno datum 15. 12. 2016. Rozdílné datum žalobkyně vysvětlila v odporu ke kontrolním zjištěním tím, že na daňovém dokladu mělo být uvedeno datum 10. 12. 2016, k předmětu a rozsahu zdanitelných plnění však ničeho dalšího, mimo dvě fotografie kalendáře obsahujícího její logo, nedoložila a odkázala na vymezení předmětu plnění na předmětném daňovém dokladu (interně označeném jako č. 161100087). Správci daně a následně žalovanému ovšem přetrvaly pochybnosti vycházející

z toho, že předmětný doklad nesplňuje předpoklady souhrnného dokladu podle § 31b odst. 4 ZDPH, kdy položky na dokladu (kalendáře, merkantilní tiskoviny) neobsahují ani počet, ani jednotkovou cenu – jsou uvedeny souhrnně. Nebylo proto náležitě prokázáno, co přesně a zejména v jakém rozsahu žalobkyně pořídila. Soud na podkladě žalobních námitek neshledal důvod obsah dokladu jakkoli zpochybňovat, když ten je opakovaně zachycen ve spisových podkladech a žalobkyně je nečiní skutkově nijak sporným. Žalobkyně v žalobě argumentovala tím, že předměty použila v rámci své ekonomické činnosti, správce daně však zpochybnil již samotný předmět (rozsah) zdanitelného plnění (až zprostředkovaně pak i neprokázání jeho použití v rámci ekonomické činnosti), k němuž žalobkyně neuvedla ničeho.

41. Ze shora popsanych důvodů pak žalobkyni nemůže svědčit ani nárok na odpočet podle § 72 odst. 4 ZDPH, dopadajícího na zdanitelná plnění určena k reprezentaci, jejichž hodnota však nepřesahuje 500 Kč. Žalovaný v tomto ohledu podotkl, že jedinou známou hodnotou je 1 položka merkantilních tiskovin za 33 730 Kč. Žalobkyně tedy neprokázala, že se jednalo o předměty v hodnotě do 500 Kč. Ani v této části proto není žaloba důvodná, neboť nebylo doloženo, že žalobkyně tuto podmínku splnila, jak tvrdí.
42. Nedůvodnou je rovněž obecně ke všem zdanitelným plněním vznesená námitka zásadou autonomie vůle. Rovněž k této námitce se již vyjadřoval žalovaný, který zcela správně zdůraznil, že správní orgány tuto zásadu nezpochybňovaly. Žalobkyně si jistě mohla své obchodní vztahy uspořádat způsobem, jakým uznala za vhodný (např. ústní forma uzavírání smluv), nese však odpovědnost za to, aby byla schopna řádně prokázat, že k uskutečnění zdanitelného plnění skutečně došlo, v jakém rozsahu (co vše bylo předmětem plnění) a že toto plnění bylo užito v rámci ekonomické činnosti.
43. Zdejší soud dále na půdorysu shora uváděných východisek odmítá odkaz žalobkyně na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Afs 334/2017 - 54, jímž byla položena předběžná otázka SDEU v souvislosti s tím, jestli i odmítnutí nároku na odpočet z důvodu pochybností, zda daňový subjekt přijal plnění právě od jím označených dodavatelů (osob povinných k dani), je nutné podmiňovat závěrem o účasti na daňovém podvodu. Jak

ale bylo výše vyloženo, v nyní projednávané věci nebyly pochybnosti o tom, zda přijatá zdanitelná plnění byla poskytnuta osobou povinnou k dani, nicméně vůbec jejich uskutečnění (faktický rozsah), resp. použití v rámci ekonomické činnosti. Soud proto nepovažoval za potřebné přerušit řízení do rozhodnutí rozšířeného senátu, resp. do rozhodnutí SDEU o předběžné otázce.

VI. Závěr a náklady řízení

44. Na základě všech shora uvedených skutečností soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
45. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, proto jí právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Žalovanému pak žádné náklady v souvislosti s vedením předmětného řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, a proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 22. listopadu 2021

Mgr. Martin Lachmann v.r.

předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. K.

